



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. v právní věci

žalobce: Ing. Bc. L. Š.
proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 9. 8. 2019, č. j. MSK 112889/2019, o přestupku proti majetku,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 12. 9. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 112889/2019 ze dne 9. 8. 2019, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vítkov č. j. MUVI 14999/2019 ze dne 12. 6. 2019. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že počátkem měsíce června 2018 bez souhlasu majitele Ing. M. B. postavil v severovýchodní části pozemku parc. č.X v kat. úz. X v obci X zděnou zídku o délce cca 470 cm, a tím neoprávněně užíval majetek Ing. M. B.; za uvedené jednání mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč; dále byl zavázán k povinnosti nahradit poškozenému Ing. M. B. škodu ve výši 1 526, 64 Kč.
2. Žalobce se ve své žalobě nejprve kriticky vyjádřil k postupu orgánů činných v trestním řízení, které následně věc postoupily k projednání v přestupkovém řízení, a následně namítl nesprávnost postupu krajského úřadu, který vyhodnotil jeho stížnost proti zahájení přestupkového řízení pouze jako stanovisko. Žalobce dále brojil proti chybné právní kvalifikaci skutku, proti nesprávnému posouzení výpovědi svědkyně B. a nesprávnému stanovení povinnosti nahradit způsobenou škodu; dále namítal nesoulad mezi totožností skutku a rozsahem dokazování a vznesl výhrady ke způsobu vyhodnocování důkazů; namítl omezení práv obviněného a nedodržení zásady presumpce nevin, namítl chybný postup při seznámení obviněného s podklady pro vydání rozhodnutí a namítal pochybení strážníků při devastaci zídky. Závěrem navrhl provedení dalších důkazů.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 10. 2019 navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že pro hodnocení přestupku není rozhodné, jakou zídku žalobce postavil, ale že ji vědomě postavil na cizím pozemku; v podrobnostech odkázal na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a ve vztahu ke svědecké výpovědi svědkyně B. poukázal na to, že se žalobce sám zbavil možnosti klást této svědkyni otázky.
4. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující:
5. Dne 3. 7. 2018 podal Ing. M. B. k Okresnímu státnímu zastupitelství v Opavě prostřednictvím právního zástupce trestní oznámení na žalobce, který na oznamovatelově pozemku umístil na jeho pozemku ve třech řadách nad sebou šedomodré tvárnice a užíval část žalobcova pozemku k parkování svého vozidla. Dne 3. 8. 2018 byly Policií ČR zahájeny úkony trestního řízení proti žalobci pro zbudování předmětné zídky z tvárníc. Policejní orgán obstaral výpis z Katastru nemovitostí, z něž plyne zápis vlastnického práva poškozeného Ing. M. B. k pozemku parc. č. X v kat. úz. X ode dne 10. 10. 2016. V srpnu 2018 si Policie vyžádala vysvětlení od žalobce, P. B. a M. B., který vyčíslil škodu jemu způsobenou na 12 000 Kč. Dne 3. 9. 2018 podal žalobce k Okresnímu státnímu zastupitelství v Opavě oznámení o skutečnostech nasvědčujících, že byl spáchán trestný čin Ing. M. B. spočívající v odstranění předmětné zídky dne 30. 6. 2018. Policejní orgán si vyžádal od soudní znalkyně R. K. odborné vyjádření k ohodnocení škody způsobené žalobcem výstavbou předmětné zděné zídky, a to se zohledněním nákladů na uvedení pozemku do původního stavu. Znalkyně v odborném vyjádření ze dne 20. 10. 2018, vycházejíc z toho, že poškozená plocha činí 2,4 m², ocenila náklady na odstranění zídky na

částku 1 526, 64 Kč. Policejní orgán následně dne 30. 10. 2018 odevzdal věc k projednání přestupku Městskému úřadu Budišov nad Budišovkou. Z důvodu podjatosti členů tamní komise pro projednávání přestupků byl žalovaným pověřen projednáním věci Městský úřad Vítkov. Dne 20. 2. 2019 u něj poškozený uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 1 526, 64 Kč. Dne 27. 2. 2019 bylo nařízeno ústní jednání, z něhož se žalobce omluvil z důvodu návštěvy lékaře. U jednání poškozený vypověděl, že poslal žalobci výzvu k odstranění zídky, tento si ji však nepřevzal a nijak nereagoval; dále byla u jednání vyslechnuta svědkyně P. B., která mj. popřela, že by žalobci sdělovala, že se na něj poškozený „chystá“ a že mu chce zpeněžit pozemek; dále byly provedeny k důkazy shromážděné listiny ve spise. Dne 28. 2. 2019 podal žalobce k žalovanému stížnost, v níž vyjádřil nesouhlas se zahájením a vedením přestupkového řízení; tuto stížnost žalovaný postoupil Městskému úřadu Vítkov, neboť ji vyhodnotil jako stanovisko obviněného v přestupkové věci. Posléze podal žalobce v průběhu řízení další stížnosti. Městský úřad Vítkov nařídil na den 29. 4. 2019 druhé ústní jednání, jehož se zúčastnil i žalobce, avšak nevyčkal na opětovný výslech svědkyně B.; ta mj. uvedla, že při bourání zídky nebyli přítomni městští strážníci, což plyne i z videozáznamu, který pořídila. Dne 16. 5. 2019 převzal žalobce oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí do 3. 6. 2019. Žalobce se poslední den lhůty s podklady seznámil a obsáhle se k nim vyjádřil. Dne 12. 6. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., jehož se dopustil tím, že *„počátkem měsíce června 2018 bez souhlasu majitele Ing. M. B. postavil v severovýchodní části pozemku parc. č. X v k. ú Staré Oldřůvky v obci Budišov nad Budišovkou zděnou zídku o délce cca 470 cm, čímž se jako fyzická osoba dopustil přestupku tím, že úmyslně neoprávněně užíval majetek Ing. M. B., nar. X, S. O. X, X s následnou škodou“*. Za uvedené jednání mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč; dále byl zavázán k povinnosti nahradit poškozenému Ing. M. B. škodu ve výši 1 526, 64 Kč. Dne 24. 6. 2019 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, kde brojil proti právní kvalifikaci přestupku, proti závěru, že škoda byla spolehlivě zjištěna, proti tomu, že předmětem řízení nejsou okolnosti zániku stavby (mají vliv na úvahy o výši škody), proti postupu správního orgánu před vydáním rozhodnutí, proti hodnocení výpovědi svědkyně B. a proti vyhodnocení usnesení Krajského soudu o zrušení předběžného opatření. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
7. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
8. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud

konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.

9. Pokud se týče žaloby, soud předně uvádí, že žalobce se v ní vyjadřuje netoliko k okolnostem samotného skutku, který je mu kladen za vinu, ale též i k okolnostem předcházejícím či následným, které však nemají pro právní posouzení věci relevanci. Jsou tak zcela bez významu všechny námitky týkající se okolností zboření předmětné zídky a případné odpovědnosti poškozeného z toho plynoucí, stejně jako postup správních orgánů či orgánů činných v trestním řízení ve vztahu k této skutkové okolnosti.
10. Pokud se týče procesních námitek vůči Policii ČR, soud uvádí, že předmětem jeho přezkumu je řízení o přestupku, které bylo zahájeno městským úřadem dne 11. 2. 2019, nikoli postup orgánů činných v trestním řízení, který tomuto zahájení správního řízení předcházel.
11. Pokud žalobce namítal nesprávnost postupu krajského úřadu při nakládání s jeho stížností proti zahájení přestupkového řízení, kdy měl krajský úřad dle názoru žalobce postupovat dle ustanovení § 175 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a dle k němu se vztahujícího závěru Poradního sboru ministra vnitra č. 33, pak soud uvádí, že uvedený postup předpokládá, aby byla nejprve vyřizována stížnost u orgánu, které vede řízení, což v projednávané věci nenastalo.
12. K námitkám k právní kvalifikaci skutku soud předně uvádí, že dle § 8 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně neoprávněně užívá cizí majetek. Jedná se o skutkovou podstatu použitelnou i na neoprávněné obsazení nemovitosti, jak se stalo v nyní projednávaném případě. Úmyslné zavinění bylo správně dovozeno ze skutečnosti, že žalobce věděl, že buduje zídku na cizím pozemku bez svolení jejího vlastníka. Zavinění je vnitřní psychický vztah člověka k těm skutečnostem, jež zakládají trestný čin, nespádají do něj pohnutky, které žalobce uvádí v žalobě a které zákon nezmiňuje. Nejde tedy o to, co svým jednáním sledoval, ale zda si byl vědom toho, že svým jednáním naplňuje znaky deliktu. Pokud žalobce dovozoval oprávněnost svého jednání z úpravy ochrany svépomoci (§ 14 občanského zákoníku), pak této žalobcově obraně nelze přisvědčit, neboť nebyla prokázána akutní hrozba zásahu do jeho práv, která by tento postup odůvodňovala. Pokud se týče námitky nenaplnění materiální stránky trestného činu, pak soud akcentuje, že je třeba vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku; jen pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12. 2009). V projednávané věci je právem chráněný zájemem to, aby vlastníci či jiní oprávnění držitelé mohli pokojně užívat svůj majetek. Tento zájem byl v projednávané věci porušen, neboť došlo nejen k záboru pozemku na místě, kde byla zídka zbudována, ale také bylo zabráněno vlastníkovu pozemku vjíždět na pozemek za zídkou; společenská škodlivost tak vyloučena nebyla.
13. Pokud se týče výpovědi svědkyně B., ta vypovídala jednoznačně a konzistentně, žalobce se sám zbavil možnosti klást jí otázky tím, že z jednání před jejím výslechem odešel.

14. Pokud se týče výše škody, ta byla stanovena odborným vyjádřením znalkyně jako cena demolice zídky s následným uvedením pozemku do původního stavu. Pokud žalobce uvádí okolnosti vztahující se k faktické demolicí zídky poškozeným, pak tyto nemají vliv na zjištěnou výši škody v tomto řízení (sám žalobce ostatně v žalobě připouští, že by to mělo být předmětem dokazování v samostatném řízení). Pokud žalobce uvádí, že zídku bylo možno odstranit jiným způsobem, než demolicí (přesunem pomocí kolového jeřábu a vázací techniky), toto tvrzení jednak nedokládá, a zejména netvrdí, že by tento způsob odstranění škody způsobené jeho přestupkem bylo finančně méně náročné, než postup, který vzala za základ svého výpočtu znalkyně. Pro adhezní výrok je podstatné zjištění, zda obviněný z přestupku za škodu odpovídá a jaká je její výše. Pokud žalobce namítal jednání poškozeného, kterým měla vzniknout škoda, pak je třeba připomenout, že předmětem řízení je pouze jednání žalobce. A jak již bylo uvedeno výše, škoda byla odborným vyjádřením stanovena dle cen obvyklých, přičemž jednání poškozeného nemělo na tuto výši žádný vliv. Jiné námitky ohledně výše škody v žalobě uplatněny nebyly.
15. Pokud žalobce namítá, že v řízení byly zjišťovány i skutečnosti nevztahující se ke skutkové větě – a to skutečnosti vztahující se k demolicí zídky, pak soud k tomu na okraj uvádí, že tyto okolnosti do řízení vnašel opakovaně ve svých vyjádřeních i sám žalobce. Nicméně za zásadní soud považuje to, že tyto okolnosti se nestaly podkladem pro konečný výrok a jeho odůvodnění; žalobce tak nebyl dotčen na svých veřejných subjektivních právech. Soud opakovaně připomíná, že okolnosti devastace zídky (včetně role strážníků při této devastaci) nejsou okolnosti rozhodné pro nyní projednávanou věc.
16. Pokud se týče procesního postupu, soud konstatuje, že správní orgán napravil své pochybení, kdy jednal dne 27. 2. 2019 bez přítomnosti omluveného žalobce, tím, že nařídil nové jednání dne 27. 4. 2019, kde důkazy zopakoval. Z žádného ustanovení zákona neplyne, že by byl povinen toto jednání odročovat jen proto, že žalobce podal stížnost proti postupu oprávněné úřední osoby.
17. Žalobce dále namítal, že hodlal opatřit další důkazy a pro tyto mu nebyla poskytnuta přiměřená dvouměsíční lhůta, o níž žádal. Soud nicméně uvádí, že takové důkazy žalobce nepředložil ani v následném odvolacím řízení. Nebylo tedy prokázáno, že by se jednalo o vadu, která by zasáhla do veřejných subjektivních práv žalobce. Důvodem pro kasační zásah soudu totiž není jakékoli procesní pochybení správních orgánů, ale jen takové, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
18. Soud se tedy ztotožnil se závěry správních orgánů a pro nadbytečnost nevyhověl důkazním návrhům, uvedeným v žalobě.
19. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[Zadejte text.]

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 22. 12. 2021

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje